

andet Standpunkt, en anden Overbevisning om, hvad der maatte anses for en hensigtsmæssig Ordning i Fremtiden, end den, som Regeringen havde givet Udtryk i sit Forslag. Alt som Tiden er skredet frem, er det mere og mere gaaet op for mange indenfor den ærede Regerings eget Parti, at det Forslag, som Regeringen har forelagt, vil være i høj Grad ødelæggende, og efter at man nu gentagne Gange har set Udslag af den kommunale Valglov, har set, hvorledes man først har faaet ødelagt de kommunale Raad, kommer man til at tænke paa, at man nu paa Grundlag af disse By- og Sogneraad vil opbygge Landstinget, den Faktor i Lovgivningsmagten, som skal være den prøvende, den regulerende, den mest konservative Del af Rigsdagen. Og man har ikke kunnet undgaa ude omkring at faa Øjet op for, at hvis dette Forslag blev vedtaget, og man byggede et Landsting op paa det af Regeringen angivne Grundlag, vilde man derved bevirke en yderligere Ødelæggelse af de kommunale Raad.

Lige saa pludseligt som det synes, at at dette Regeringsforslag blev skabt og traadte ud i Livet, lige saa stor en Letsindighed synes vi, der maa ligge til Grund derfor. Ikke desto mindre har vi fra vor Side taget Sagen ganske sagligt. Endskønt vi ansaa Regeringsforslaget for et ganske ubrugeligt Grundlag, naar ikke Regeringen skulde forlade omtrent alle de Standpunkter, den havde indtaget, saa har vi dog arbejdet paa at skabe noget brugbart og forsvarligt ud deraf. Men de Forsøg, vi gennem de ikke faa Maaneder har gjort, har til fulde bekræftet Vanskeligheden, der er ved at skabe et nyt Grundlag for Valgretten, særlig til Landstinget, naar det skallykkes at bevare Landstingets nuværende Karakter som den prøvende og overvejende, konservative Afdeling af Rigsdagen.

De Bestræbelser, vi har udfoldet, er udtrykte i Betænkningen og de Ændringsforslag, der foreligger. Vi har stillet disse Ændringsforslag som foreløbige og tænkt os, at vi derigennem skulde kunne fremkalde en Diskussion i Udvalget, en Forhandling om dem, der maaske kunde bære Frugt. Dette har vist sig ugørligt. Man har fra de andre Partiers Side ikke villet indlade sig paa en Forhandling om disse Ændringer, som vi mente var velskikkede til at danne Grundlag for en saadan Forhandling, idet vi jo er komne Ministeriet, dets Tilhængere, dets Anskuelse saa overordentlig meget i Møde.

Den højtærede Konseilspræsident ud-

talte for lidt siden, at han mente, at Højre vilde komme i Modstrid med Indstillingen i Udvalget. Jeg maa gøre den højtærede Konseilspræsident opmærksom paa, at Indstillingen i Udvalget jo er fra dettes Medlemmer, og at vi deri siger: „Uagtet der derefter kun synes at være liden Udsigt til Forstaaelse om en Ændring af Grundloven i Overensstemmelse med Hovedprincipperne i vort foreløbige Ændringsforslag, har Flertallet dog ikke i Udvalget villet tage dette tilbage for ikke paa Forhaand at afskære Muligheden for en Behandling i et Fællesudvalg“. Ja, dette Ansvar vilde Udvalgets Medlemmer ikke tage paa sig, endskønt vi, som vi udtaler i Betænkningen, kun saa liden Udsigt til Forstaaelse, efter hvad der var gaaet forud, efter Konseilspræsidentens stærkt afvisende Udtalelser, allerede forinden han kendte Ændringsforslagene, og efter Mindretallets stærkt afvisende Udtalelser: „Mindretallet har imidlertid ikke i disse Forslag og særlig i, hvad der angaar Landstingets Sammensætning, kunnet se et Forhandlingsgrundlag, der i nogen Maade kunde være egnet til at føre Sagen videre“.

Udvalgsflertallets Medlemmer havde altsaa meget ringe Haab, men de vilde ikke bære Ansvaret for paa Forhaand at afskære Mulighederne, og vi indstillede da Sagen og søgte derved at muliggøre en Behandling i Fællesudvalg. Vi har imidlertid været ret klare over, at der vanskeligt under denne Regering vil kunne naas et nogenlunde brugbart Forlig, en Ordning, som Landet kunde være tjent med i Fremtiden.

Sagen er jo nu indtraadt i en ny Fase ved det Forslag til Dagsorden, som her foreligger, en Dagsorden, der foreslaar, at Sagen overvejes og eventuelt overgives til en Kommission, hvor der baade er juridisk og politisk Indsigt til Stede. Uden at jeg personlig nærer stor Tillid til, hvad man kan opnaa i Kommissionen, er dette i hvert Fald en Vej ud af det Uføre, hvori den højtærede Regering har ført os, og jeg vil derfor anbefale, at man følger Forslagsstilleren. Det, der synes at have manglet den Gang, da Regeringen fremsatte sit Lovforslag, nemlig en grundig, indgaaende og solid Overvejelse, vil man kunne tilvejebringe i en Kommission. Vi kunde da ende med det, hvormed Regeringen burde have begyndt.

Jeg vil med denne Motivering tillade mig at anbefale mine Meningsfæller at stemme for Forslaget om Overgang til Dagsordenen.